

[Chr. Søgaard.]

ladet mig sige, at den højtærede Minister for nylig har rettet en Henvendelse til Københavns Kommune i den Retning, men har faaet et afvisende Svar. Det kongelige Teater er, som jeg nævnte før, efter min Opfattelse i overvejende Grad et Teater for Københavns mere velstillede Befolkning, og der er ikke mange, der kan indse Berettigelsen af, at alle Landets Skatteydere skal betale 5 000 Kr. hver Aften, disse Mennesker gaar hen for at forlyste sig i det kongelige Teater. Det er ganske anderledes ude paa Landet. Naar vi skal have en Institution, en Jernbane, en Statsbane eller en Kirke, altsaa Ting, som Staten i alt Fald for Kirkers Vedkommende efter Grundloven har Forpligtelse til at støtte — der staaar ikke noget i Grundloven om, at Staten har Pligt til at støtte det kongelige Teater, heldigvis —, stiller Statsmagten Krav til vedkommende Kommune og siger: I skal vær saa god lægge saa og saa mange Penge paa Bordet, ellers faar I det ikke, for det er noget, denne Egn har særlig Interesse af. Saa maa vi bringe disse Ofre. Men herinde, hvor alle Statens Institutioner efterhaanden hober op, mærker vi ikke nogen Villighed fra Københavns Kommune. Det er efter min Opfattelse fuldkommen urimeligt, at en Skatteyder i et jydsk Hedesogn skal betale forholdsvis lige saa meget til denne Sag som de københavnske Borgere, og derfor siger jeg, at det bliver efter min Opfattelse afhængigt af Københavns Kommunes Stilling til denne Sag, ikke om den kan etableres — det kan den for saa vidt nok —, men om den kan føres videre, om Teatret kan føres videre med de tre Kunstarter som hidtil.

Jeg kunde have Lyst til at citere nogle Udtalelser af Hr. Ove Rode i Sommersamlingen, da vi diskuterede dette Spørgsmaal. Han udtalte her i Tinget den 30. Juni:

„en Kombination af Stats- og Kommunitilskud er efter min Mening den eneste Ting, der kan gøre det forsvarligt at fortsætte med Bevarelsen af de 3 Kunstarter“.

Denne Udtalelse af Hr. Ove Rode kan jeg fuldstændig tiltræde.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget. De hører hjemme i et Udvalg, men jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget og haaber, at vi maa naa til et Resultat i denne Rigsdagssamling.

P. Andersen: De to foreliggende Forslags Gennemførelse i Rigsdagen vil for en Del af Tingets Medlemmer medføre et føleligt Savn. Aar efter Aar har vi hilst paa det kongelige Teater. Mange forskellige Forslag har været fremsat, de forskellige sagkyndige er sat paa den ene haarde Prøve efter den anden, Hundreder af Spalter er fyldt i Rigsdagstidende, og Uenigheden har i denne Sag sat nogle af sine største Rekorder. Ordningen af det kongelige Teater er en Sag, vi har vænnet os til, vi har set den vendt og drejet, belyst fra alle mulige Sider og behandlet med en Interesse, der grænsede til Fanatisme. Hvert Efteraar, naar vi mødte herinde, vidste vi, at vi fik det kongelige Teater i en ny og forbedret Udgave, og hvert Foraar fejede vi Sagen ned i Papirkurven i sikker Viden om, at til Efteraaret stod der atter en Minister paa Talerstolen med det kongelige Teater i Haanden. De beklagelsesværdige højtærede Undervisningsministre har haft liden Glæde og meget mere Sorg af deres Ufortrødenhed i denne Sag. Alle er de blevet fejjet til Side af et større eller mindre Antal sagkyndige, forhaanet i Pressen og forbitret bekæmpede her i Salen af de samme Tordenskjolds Soldater hvert Aar. Medens disse Forslags Gennemførelse vil sikre fremtidige Undervisningsministre mange Nætters god og sund Søvn, som de ellers vilde have mistet, er der ingen Tvivl om, at adskillige ærede Medlemmer her i Salen vil opfatte Forslagene som et groft Attentat paa deres velerhvervede, gennem Aarene fæstnede Ret til med Kritikens Svøbe at fugtle Ministeren, som aldrig er kommet saa slet fra Oppudsningen af det kongelige Teater som netop denne Gang.

Jeg, der af Naturen er et følsomt Gemyt, forstaar den Bitterhed, der maa fylde disse ærede Medlemmers Sind, men hvor ondt det end gør mig, maa jeg som Talsmand for et overvejende Antal Medlemmer fra de forskellige Partier fremsætte den Anskuelse, at nu er der spillet tilstrækkeligt Komedie med det kongelige Teater her i Salen, Stykket er udspillet, lad Tæppet falde.

Ærede Medlemmer vil af disse Bemærkninger have faaet den rigtige Opfattelse, at de foreliggende Forslag, af hvilke jeg skal omtale det første, Forslaget om Opførelse af en Bygning til Brug for Statsradiofonien, har min Sympati. Saa vidt man hidtil har erfaret, er alle Partier i Hovedsagen enige om, at der her foreligger et godt Grundlag for en Lovgivning, medens